

Vec C-106/24

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

8. február 2024

Vnútroštátny súd:

Hof van Cassatie

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

25. január 2024

Žalobca:

OV

Žalovaná:

WEAREONE.WORLD BV

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Konanie vo veci samej sa týka údajného porušenia práv duševného vlastníctva k dielam, ktoré na objednávku vytvoril žalobca so sídlom v Holandsku pre belgickú spoločnosť. Okrem iného ide o to, či sa musí uplatniť holandské alebo belgické právo, aby sa zistilo, komu patria práva duševného vlastníctva.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania:

Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ sa týka pojmu „zmluvné záväzky“ v zmysle Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „Rímsky dohovor“) a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej len „nariadenie Rím I“). Vnútroštátnemu súdu vzniká otázka, či sa uplatní tento dohovor a toto nariadenie, aby sa určilo právo, ktoré platí pre určenie držiteľa práv duševného vlastníctva k dielu, ktoré bolo vytvorené na účely splnenia príkaznej zmluvy.

Prejudiciálna otázka

Má sa článok 1 ods. 1 Rímskeho dohovoru a článok 1 ods. 1 nariadenia Rím I vykladať v tom zmysle, že otázka priznania práva duševného vlastníctva k dielu, ktoré bolo vytvorené na účely splnenia povinnosti z pracovnej alebo príkaznej zmluvy, teda otázka, kto je pôvodným držiteľom práv, ako aj či a v akom rozsahu je toto právo prevoditeľné na právneho nástupcu, patrí pod pojem „zmluvné záväzky“?

Relevantné predpisy Únie

Dohovor o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, otvorený na podpis v Ríme 19. júna 1980 (80/934/EHS) (Ú. v. ES L 266, 1980, s. 1; Ú. v. EÚ C 169, 2005, s. 10)

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I) (Ú. v. EÚ L 177, 2008, s. 6)

Uvedené vnútroštátne predpisy

Belgické právo

Wetboek van economisch recht (Hospodársky zákonník), článok XI.165 § 2

Wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van internationaal privaatrecht (zákon zo 16. júla 2004, ktorým sa zavádza zákonník o medzinárodnom súkromnom práve), články 2 a 93

Holandské právo

Auteurswet 1912 (Autorský zákon z roku 1912), článok 8

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Žalobca v konaní vo veci samej so sídlom v Holandsku od roku 2009 každý rok vytváral diela ako logá, hlavné tribúny a festivalové dekorácie pre žalovanú, belgickú spoločnosť, ktorá okrem iného organizuje festival *Tomorrowland*. Žalobca tak konal na účely plnenia ústne uzatvorenej príkaznej zmluvy.
- 2 V roku 2017 žalovaná ukončila spoluprácu po spore týkajúcom sa práv duševného vlastníctva k dielam. Tieto práva duševného vlastníctva pozostávali z majetkových práv (okrem iného práva použiť dielo a na tieto účely ho napríklad rozmnožovať a rozširovať) a autorských osobnostných práv (ako napríklad právo na uvedenie mena). Z dôvodu porušenia oboch druhov práv duševného vlastníctva žalobca na Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy, Belgicko) uplatňoval náhradu škody vo výške 2 200 000 eur, respektíve 225 000 eur.
- 3 Ondernemingsrechtbank Antwerpen (Obchodný súd Antverpy) na základe belgického práva rozhodol, že majetkové práva k dielam boli podľa belgického práva prevedené na žalovanú a žalobca nepreukázal, že disponuje autorskými osobnostnými právami.
- 4 Na druhom stupni Hof van Beroep Antwerpen (Odvolací súd Antverpy, Belgicko) určil, že práva duševného vlastníctva sa majú priznať na základe Rímskeho dohovoru a nariadenia Rím I. Z článku 4 ods. 1 a 2 Rímskeho dohovoru a článku 4 ods. 1 písm. b) nariadenia Rím I vyplýva, že sa uplatní holandské právo, konkrétne článok 8 (holandského) Auteurswet. Podľa tohto článku sa za tvorcu tohto diela okrem iného považuje spoločnosť, ktorá „dielo zverejní ako keby pochádzalo od nej“. Toto ustanovenie preto upravuje „fiktívnu povahu diela“ od okamihu vytvorenia diela. Na základe toho sa žalovaná musí považovať za fiktívneho tvorcu diela, a preto vlastní s tým súvisiace majetkové práva. Tento článok 8 holandského Auteurswet okrem iného vylučuje, aby sa žalobca mohol odvolať na autorské osobnostné práva.
- 5 Žalobca v dôsledku toho podal na vnútroštátny súd kasačnú sťažnosť.

Základné argumenty účastníkov konania vo veci samej

- 6 Žalobca zdôrazňuje, že ako Rímsky dohovor, tak aj nariadenie Rím I v zásade upravujú, že sa uplatnia na „zmluvné záväzky“ vo veciach s medzinárodným prvkom. Spôsob vzniku, existencia, povaha, obsah, dostupnosť, prevoditeľnosť a zánik práv duševného vlastníctva sú však podľa názoru žalobcu upravené prostredníctvom hmotnoprávných aspektov týchto práv a nie prostredníctvom zmluvných záväzkov, ktoré v súvislosti s týmito právami vznikli. V rámci týchto hmotnoprávných aspektov určuje rozhodné právo belgický Wetboek van internationaal privaatrecht (ďalej len „WIPR“) (Zákonník o medzinárodnom súkromnom práve) a nie Rímsky dohovor, respektíve nariadenie Rím I.
- 7 Žalobca poukazuje na článok 93 ods. 1 WIPR, podľa ktorého práva duševného vlastníctva podliehajú právu štátu, na území ktorého sa požiada o ochranu vlastníctva. Okrem toho sa odvoláva na článok 94 § 1 WIPR. Podľa neho je pre existenciu práv duševného vlastníctva a pre otázku o držiteľovi týchto práv rozhodujúce právo, ktoré sa určí na základe tohto zákona. Žalobca požiadal o ochranu svojich autorských práv v Belgicku (kde boli použité na festivaly), a preto sa podľa jeho názoru uplatní belgické právo. Keďže Hof van Beroep (odvolací súd) rozhodol, že sa uplatní holandské autorské právo, žalobca uvádza, že Hof van Beroep (odvolací súd) okrem iného porušil článok 93 ods. 1 a článok 94 § 1 WIPR.
- 8 V súvislosti s osobnostnými autorskými právami žalobca najmä uvádza, že tieto nie sú podľa belgického autorského práva prevoditeľné (článok XI.165 § 2 Wetboek van economisch recht). Z belgického práva preto odvodzuje neprevoditeľné osobnostné autorské právo. Hof (súd, Belgicko) preto so svojimi zisteniami, že mu podľa článku 8 holandského [Auteurswet] nepatria osobnostné autorské práva, porušil belgické právo.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 9 Vnútroštátny súd poukázal na ustálenú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie k pojmu „zmluvné záväzky“ v zmysle článku 1 ods. 1 Rímskeho dohovoru a článku 1 ods. 1 nariadenia Rím I. Podľa tejto judikatúry sa tento pojem má vykladať samostatne s odvolaním sa na systém a ciele Rímskeho dohovoru a nariadenia Rím I (rozsudok z 21. januára 2016, Ergo Insurance, C-359/14 a C-475/14, EU:C:2016:40, bod 43, pozri rozsudok z 24. novembra 2020, Wikingerhof, C-59/19, EU:C:2020:950, bod 25).
- 10 V súvislosti so systematikou a cieľom Rímskeho dohovoru sa odkazuje na správu o Rímskom dohovore od M. Guiliana a P. Lagarda (Ú. v. ES C 282, s. 1), v ktorej sa k článku 1 ods. 1 Rímskeho dohovoru uvádza toto: „V prvom rade oblasť vecných a majetkových práv zjavne nepatrí pod tieto pravidlá, keďže dohovor sa týka len rozhodného práva pre zmluvné záväzky. Toto spresnenie bolo výslovne vložené do článku pôvodného predbežného návrhu. Skupina však považovala za nadbytočné opakovať toto upresnenie v tomto texte o to viac, že v tomto prípade

by bolo potrebné upriamiť pozornosť na existujúce rozdiely medzi rôznymi právnymi poriadkami členských štátov Spoločenstva.“

- 11 V súvislosti s nariadením Rím I sa vnútroštátny súd odvoláva na poznámky European Max-Planck Group for Conflict of Laws in Intellectual Property zo 4. januára 2007 k návrhu pre toto nariadenie [*Comments on the European Commission's Proposal for a Regulation on the Law Applicable to Contractual Obligations („Rome I“) of December 15, 2005 and the European Parliament Committee on Legal Affairs' Draft Report on the Proposal of August 22, 2006*]. Tam sa uvádza, že situácie, ktoré sa týkajú samotného práva duševného vlastníctva, avšak sú úzko prepojené so zmluvou o tomto práve, ako prevoditeľnosť práva, podmienky, za ktorých sa môže priznať prevod alebo licencia, alebo otázka, či sa môže uplatniť prevod alebo licencia voči tretím osobám, nepodliehajú právu rozhodnom pre zmluvu, ale právu štátu, pre ktorý sa žiada ochrana.
- 12 Zdá sa, že z týchto názorov vyplýva, že otázka, komu patrí autorské právo k dielu, ktoré bolo vytvorené v rámci príkaznej zmluvy, a či je toto právo prevoditeľné, je hmotnoprávna otázka, ktorá nepatrí ani do pôsobnosti Rímskeho dohovoru a ani do pôsobnosti nariadenia Rím I.
- 13 Napriek tomu v rôznych členských štátoch prebieha diskusia o tomto názore. V právnej literatúre sa zastáva aj stanovisko, že pôvodné priznanie [práva] na základe úzkeho prepojenia k zmluvnému záväzku, pre ktorého splnenie bolo vytvorené dielo, sa určí práve zmluvou. Otázka o priznaní [práva] v rámci tohto názoru teda patrí pod pojem „zmluvné záväzky“ v zmysle článku 1 ods. 1 Rímskeho dohovoru a článku 1 ods. 1 nariadenia Rím I. Vzhľadom na túto diskusiu nie je výklad článku 1 ods. 1 Rímskeho dohovoru a článku 1 ods. 1 nariadenia Rím I podľa názoru vnútroštátneho súdu tak zrejмый, že nezostáva priestor pre pochybnosti, a preto sa predkladá prejudiciálna otázka.